

תפ"ח 34198/06/18 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד פאדי מאלוק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 34198-06-18 מדינת ישראל נ' מאלוק (עציר) 14 דצמבר 2023

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד
כב' השופטת טלי חיימוביץ
כב' השופטת לימור ביבי

בעניין: **מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)** המאשימה
ע"י ב"כ עוה"ד איתי פרוסט וצחי יונגר
נגד
פאדי מאלוק - הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד עופר אשכנזי ושנהב מצה

גזר דין

השופטת לימור ביבי:

הנאשם הורשע פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שתי עבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

בקצירת האומר, אלה מעשי הנאשם על פי הכרעת הדין מיום 12/7/23 -

ביום 17/5/18 בשעה 5:00 לערך, לאחר שבני משפחתו סיימו את סעודת פתיחת צום חודש הרמדאן ושכבו לישון, נטל הנאשם סכין מטבח ודקר באמצעותה בשנתן את שתי אחיותיו - חאית מאלוק ז"ל (ילידת 1996) ונורית מאלוק ז"ל (ילידת 1998). בעת שהחל הנאשם לדקור את אחותו חאית, הדירה הייתה שרויה בחשכה, מרבית בני הבית (לבד משני אחים) כבר ישנו, אולם בשעת מעשה הבחינו שני אחיו במעשיו וקריאותיהם לעברו כי יחדל ממעשיו, הן שהעירו את בני הבית. לאחר שסיים הנאשם לדקור את חאית ז"ל בתחילה במיטתה ולאחר מכן גם על הרצפה, פנה הנאשם בחושך לחדר בו ישנה נורית - כאשר מצדה האחד אמה - שריפה ומצדה האחר שני ילדים קטינים - האחד ז.מ. - בנה של חאית (יליד 2014) והשני - בנה של נורית, הנאשם רכן מעל אמו ודקר את נורית, תוך שהוא אומר "תמותי תמותי". כפועל יוצא מהדקירות נגרם מותן של שתי האחיות-הקורבנות והכל - כאמור כאשר למעשים ולמצער לתוצאותיהם הקטלניות הקשות, היו עדים בני משפחתן של הקורבנות ובכלל כך - אחיהן, אמן וילדיהן של המנוחות. אגב דקירותיה של נורית, נפגע גם בנה הקטן של חאית ז.מ., אשר כאמור ישן לצידה של נורית. במסגרת הכרעת הדין פורט כי צבר הראיות אשר הוצגו בפני בית

המשפט היה בו כדי ללמד על כך שהנאשם החליט להרוג את אחיותיו המנוחות. זאת ועוד, נקבע כי למעשיו של הנאשם קדמו תכנון והכנה בשני מישורים- ראשית בבחירת עיתוי המעשה בשעת לילה מאוחרת בה כלל בני הבית ישנים והוא מפתיע את המנוחות בעת שנתן ושנית, בנטילת הסכין אשר שימשה לביצוע המעשה - שהיא סכין עם להב ארוך וחד. זאת ועוד, במסגרת הכרעת הדין נקבע גם כי מעשיו של הנאשם נעשו באכזריות מיוחדת. זאת ראשית הואיל ומדובר בשני מעשי רצח אשר ביצע הנאשם שהוא אח אשר רצח את אחיותיו. נוסף על כך משהנאשם דקר את כל אחת מהקורבנות מספר רב של דקירות ובאשר לחאית הוכח כי חלק מהדקירות בוצעו כאשר חאית במיטה וחלק לאחר שירדה מהמיטה אל הריצפה. זאת ועוד, בעת מעשה הרצח נכחו במקום כלל בני משפחתו של הנאשם, אחיו- אשר ראו את ההתרחשות מתחילתה, אמו אשר הייתה עדה לדקירות נורית (ואשר אף העידה כי מרוב הלם אף עשתה את צרכיה על עצמה) וילדיהן של המנוחות אשר שכבו לצד נורית במיטתה ואחד מהם אף נפגע במהלך האירוע.

בכל הנוגע לפציעתו של ז.מ. הקטין, נקבע בהכרעת הדין כי שעה שאין חולק כי ז.מ. נפגע בנסיבות בהן, נטל הנאשם סכין ארוכת להב וחדה, ודקר את אחותו נורית במיטה כאשר בסמוך לה ישנו באותה עת עוד שלושה מבני משפחתו, ביניהם גם ז.מ. - הרי שמתקיימים בנסיבות אלו, היסוד העובדתי והתנהגותי וכן היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות.

ראיות לעונש:

ביום 8/11/23 הוגש מטעם המאשימה כראיות לעונש - הרישום הפלילי של הנאשם (ת1).

עיון ברישום הפלילי של הנאשם מלמד על כך, שרשומות לחובת הנאשם העבירות הבאות: בשנת 2012- הרשעה בעבירת שוד מזוין/בחבורה/באלימות - בגינה הוטלו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל; בשנת 2013 - הרשעה בעבירת יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים מסוכנים - בגינה הוטלו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל; בשנת 2015 - הרשעה בעבירות איומים, היזק לרכוש במזיד, תקיפה סתם והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין- בגינה הוטלו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל; בשנת 2015 - עבירת רכישת/ החזקת חלק של נשק או תחמושת- בגינה הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה ל-4 חודשים שלא יעבור על העבירה בה הורשע למשך שנתיים; ובשנת 2018 - עבירת איומים - בגינה הוטלו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל.

טיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה וההגנה לא חלקו על כך שלאור הרשעת הנאשם בשתי עבירות רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, הרי שיש להשית עליו את העונש הקבוע בחוק שהוא שני מאסרי עולם חובה. משכך, טיעוני הצדדים התמקדו רק בעבירה הנוספת - של פציעה בנסיבות מחמירות - ובפיצוי אשר יושת על הנאשם לטובת נפגעי העבירה.

טיעון התביעה לעונש - לטענת המאשימה, במקרה שלפנינו מדובר בנסיבות מיוחדות של פציעה בנסיבות מחמירות, הן במימד הנורמטיבי, הנושא כפל חומרה משמדובר בפגיעה גם בקטין ז.מ. ובשימוש בנשק קר, והן בממד העובדתי, של מי שביצע את העבירה מתוך אדישות ותכנון ומול מודעות לפוטנציאל הפגיעה בקורבן. לפיכך, התבקש בית המשפט לקבוע מתחם ענישה שנע בין שלוש לחמש שנים. עוד התבקש בית המשפט, לאור החומרה שתוארה לעיל, למקם את הנאשם ברף העליון ולהשית עליו עונש של חמש שנות מאסר. כמו כן, טענה המאשימה כי יש לקבוע כי מדובר בעבירה מובחנת

ומצטברת מעבירות הרצח בהן הורשע הנאשם. זאת ראשית הואיל ופציעת ז.מ. נושאת עמה יסודות עובדתיים מובחנים מעבירות הרצח. נוסף על כך הואיל והמבחן המוסרי מחייב לא רק להבחין ולצבור עבירה זו מכוח העיקרון ההלימה, אלא גם כמסר תגמולי לפיו ידע מי שיבחר לבצע עבירה מסוג זה, כי החברה תבוא עמו חשבון מצטבר בגין כל נזק נוסף לערכים מקודשים, דוגמת פגיעה פיזית בקטינים, אשר התרחשו במהלך השגת כוונתו הרצחנית של הנאשם. לאור זאת נטען כי נסיבות המקרה, עיקרון ההלימה ועיקרון התגמול מחייבים כי העונש שיוטל בגין עבירת הפגיעה, יוטל במצטבר ובמבחן מעבירות הרצח.

כמו כן, טענה המאשימה, כי יש להשית על הנאשם את הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק בסכום של 258,000 ₪ לכל אחד מבניהן של המנוחות. אשר לכך, נטען כי אמנם מן המפורסמות הוא כי פיצוי כספי אינו יכול להשיב אובדן של בני משפחה ואין בו כדי להקל על הסבל והכאב המלווים את המשפחות יום יום. ויחד עם זאת, יש מקום לפסוק פיצוי אשר תכליתו לתת למשפחות שיפוי ולו חלקי על ההוצאות שנגרמו וייגרמו להם, על אובדן התמיכה הכלכלית ועל הסבל שהם חווים. המאשימה ציינה כי היא ערה להתייחסות לסוגיית הפיצוי בתסקיר (כפי שתפורט להלן), אולם לעמדתה, השתת מלוא הסכום והעמדתו לרשות בניהן של המנוחות, יהא בהן מזור גם לדאגה העיקרית אשר הובעה על ידי אמן ואחיהן של המנוחות, שהיא הדאגה לקטינים. עוד הפנתה המאשימה לכך שראשית, הוראת הסעיף לעניין הפיצוי, בניגוד לקנס, אינה מתחשבת במצבו הכלכלי של הנאשם, ושנית, כי נקודת המבט בפיצוי מופנית לקורבן ולא לנאשם וכי יכולתו של הנאשם לשלם אינה מהווה שיקול בקביעה זו.

אשר על כן, עתרה המאשימה להשית על הנאשם שני מאסרי עולם חובה מצטברים, ונוסף על כך עונש של חמש שנות מאסר בגין פציעת הקטין, אשר ירוצה במצטבר לעונשי מאסר העולם. כמו כן, עתרה המאשימה להשית על הנאשם פיצויים מקסימליים לטובת עתידם של בניהן של המנוחות אותן הוא רצח.

במאמר מוסגר אציין כי נוסף על טיעונה על-פה, הגישה המאשימה לעיון בית המשפט 2 קלסרי פסיקה, אשר במרביתה נסבה על מדיניות הענישה בגין עבירת הרצח (ענישה אשר כאמור בהקשר אליה אין מחלוקת בין הצדדים).

טיעון ההגנה לעונש - לטענת ההגנה, העבירה הנוספת הנסבה על פציעתו של הקטין ז.מ., היא עבירה שלא הייתה כוונה לבצעה ואשר התרחשה באופן אגבי לעבירות העיקריות שבוצעו, אשר לגביהן נקבע כי היה תכנון וכוונה. לאור זאת, נטען כי דרישת התביעה להשית על הנאשם בגין עבירה זו את העונש המרבי העומד על חמש שנות מאסר בפועל היא דרישה קיצונית. בהקשר לכך, מפנה ההגנה לכך שמדובר בנאשם צעיר מאוד, שעומד להיגזר עליו עונש כבד ביותר, בגין שני מעשי רצח ונטען כי צריך להתחשב בכך. ודוקו - ההגנה לא טענה לעניין מתחם הענישה, באשר לעבירה זו ואולם, טענה כי בכל מקרה, לאחר שייקבע מתחם ענישה בגין עבירה זו, הרי שיש לחפוף את העונש שיושט על הנאשם בגינה לעונשי מאסרי העולם, אשר יושתו על הנאשם בגין עבירות הרצח בהן הורשע.

לעניין הפיצוי, טוענת ההגנה כי היא מבינה את האינטרס לדאוג לעתיד הקטינים, שהם נפגעי העבירה, ואולם לטענתה, לאור זאת, יש לעשות חשבון היכן קיים סיכוי שאותם קטינים יקבלו סכומי כסף שיעזרו להם להתמודד עם הפגיעה. יצוין כי ההגנה טענה כי אמנם במסגרת הפסיקה נקבע שמצבו הכלכלי של הנאשם אינו משנה לעניין הפיצוי ואולם יחד עם זאת טענה כי יש להשית פיצוי בו יוכל לעמוד הנאשם. אשר כך, טענה ההגנה כי לו יפסק פיצוי הגיוני של כמה עשרות אלפי שקלים לכל קטין, יוכל הנאשם להתחיל לעבוד במקום מעצרו ולהתחיל להפריש תשלומים מהכסף המיועד שירוויח, וכך יקבלו הקטינים סכומי כסף כלשהם. נטען כי ככל שתחת זאת, תתקבל בקשת המאשימה לבקשת הפיצוי, הרי שרוב הסיכויים שסכומי כסף לא יגיעו אל הקטינים כלל. יתרה מכך, ההגנה הזכירה כי ממילא בפני הקטינים תעמוד תמיד

האפשרות לתבוע את מלוא נזקיהם באופנים אחרים שלא שייכים להליך זה. כיוון שכך עתרה ההגנה לפיצוי מידתי במובן הכלכלי, על מנת שהנאשם יוכל לעמוד בו.

הנאשם בדברו האחרון - אמר שאין לו מה להוסיף על דברי הסנגור.

ההגנה לא הגישה כל פסיקה מטעמה.

תסקיר שירות המבחן

התסקיר מבוסס על שיחה שקיים שירות המבחן עם אמן של המנוחות, ש', ועם אחיהן, אשר היה כבן 17 בעת הרצח. יצוין, כי שני אחים נוספים של המנוחות לא הגיעו למפגש עם שירות המבחן ומסרו בהמשך כי אינם מעוניינים שיוגש תסקיר נפגע אודותיהם.

בתמצית, שירות המבחן התרשם כי גם כיום, על אף השנים שחלפו מאז מותן האכזרי והאלים של המנוחות, אמן ואחיהן מתקשים להכיל את האובדן המטלטל ולהתמודד עם נסיבות מותן הסתמיות של המנוחות, עם היעדרן מחייהם, עם סופיות מותן של המנוחות, המעוררים באם ובאח תחושות קשות מנשוא של כאב צער ומצוקה, שהותירו את המשפחה שסועה. צוין כי לצד חווית ההלם והקושי, גם בחלוף השנים, מתמודדים האם והאח עם תחושות אשמה קשות על שלא זיהו את הסכנה ופעלו להגן על המנוחות מפניה. התרשמות שירות המבחן היא כי בהתמודדות עם הכאב והצער הכרוניים, שמעוררים מעשי הרצח והאובדן הקשה, מנסים האם והאח למצוא משמעות בקשר עם בניהן של המנוחות, כדרך להשיב חוויה, ולו חלקית, של שליטה וחוסן נפשי למול הטרגדיה שהתרחשה בביתם והותירה אותם חסרי אונים. לאור תמונת הנזקים הקשה והצורך המשמעותי שלהם בהכרה של בית המשפט ושל הנאשם עצמו בחומרת הפגיעה והאובדן הבלתי הפיך שגרם להם, סבור שירות המבחן כי ראוי שיינתן פיצוי כספי לאח ולאם, בין יתר רכיבי הענישה.

שירות המבחן הוסיף וציין כי היה בכוונתו להגיש תסקיר נפרד בנוגע לילדיהן הקטינים של המנוחות. אלא, שבהודעת שירות המבחן מיום 23/10/23, הודיע שירות המבחן כי בסופו של דבר לא יוגש תסקיר נפרד בעניינם של הקטינים. זאת לאחר שניסיונות לתאם מועד לשם עריכתו עם אביו של הקטין א.ח (בנה של נורית), העלו חרס.

דין וגזירת העונש:

אפתח ואציין כי בענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים, כי יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם בגדר "אירוע" אחד - שהתרחש באותו מועד, בדירה אחת, ונכלל באישום אחד, אף שבפועל כלל אירוע זה שלושה מעשים כלפי שלושה קורבנות שונים - שני מעשי רצח, של המנוחות - חאית ז"ל ונורית ז"ל וכן פציעתו בנסיבות מחמירות של ז.מ - שיש ביניהן קשר הדוק. משכך, יש לראותם כ"אירוע" אחד במובנו של תיקון 113 לחוק, הכולל מספר מעשים כלפי קורבנות שונים (ראו פסקאות 6-7 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.2016)).

בהתאם לדין, העיקרון המנחה בענישת הנאשם בגין העבירות בהן הורשע, הוא עקרון ההלימה ובלשון החוק: "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40)

לחוק העונשין).

שתי עבירות - רצח בכוונה תחילה:

הנאשם הורשע כאמור בשתי עבירות של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, משכך, כמצוות המחוקק, יוטל על הנאשם עונש של שני מאסרי עולם חובה.

אשר לשאלת מובחנותן של עבירות הרצח ולצבירתן, אקדים הכרעתי להנמקתי - מקובלת עליי עמדת המאשימה, באשר למדיניות הראויה לפיה יש להטיל עונש נפרד ומצטבר בגין כל אחת מהעבירות, קרי להטיל על הנאשם שני מאסרי עולם חובה במצטבר.

אשר לכך, עבירת הרצח היא מן החמורות שבספר החוקים, אשר פוגעת בקדושת חיי האדם, המהווה ערך עליון בחברתנו. כך, נקבע זה מכבר, כי חשיבותו של ערך חיי האדם וסלידתנו העמוקה ממעשים הפוגעים בו חייבים לבוא לידי ביטוי הן במסגרת גזירת העונש, הן לעניין מספר העונשים שיש לגזור על הנאשם והן לעניין הצטברותם. בע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל (4/12/97) (להלן: "**עניין פופר**"), קבעה כבוד השופטת דורנר כי:

"אף כי מעשה רצח של אדם בודד הוא כשלעצמו מעשה נפשע וחמור מאין כמותו, גזירה של אותו עונש על מי שרצח אדם אחד ועל מי שרצח רבים עלולה להתפרש כהחלשה של משמעות ערך חיי האדם, ואף עלולה לפגוע במידת ההרתעה. שכן, מה יעצור רוצח מלהרבות את קורבנותיו אם בגין הקורבנות הנוספים הוא לא יהיה צפוי לכל תוספת עונש?"

יפים לכך, אף דברי כבוד השופט חשין בעניין פופר ולפיהם:

אדם - כל אדם - הוא עולם לעצמו. אדם - כל אדם - הוא אחד, יחיד ומיוחד. ואין אדם כאדם. מי שהיה לא עוד יהיה ומי שהלך לא ישוב. וכבר לימדנו הרמב"ם על ייחודו של האדם (רמב"ם, שופטים, סנהדרין, יב, ג [א]):

"נברא אדם יחידי בעולם, ללמד: שכל המאבד נפש אחת מן העולם - מעלין עליו כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת בעולם - מעלין עליו כאילו קיים עולם מלא. הרי כל-באי עולם בצורת אדם הראשון הם נבראים ואין פני כל-אחד מהם דומין לפני חברו. לפיכך כל-אחד ואחד יכול לומר: בשבילי נברא העולם."

וכן דברי הנשיא שמגר (כתוארו דאז) בע"פ 399/89 מדינת ישראל נ' נידאל בן עבד אלרזאק זלום (פ"מ מו(2) 187):

"כל הרשעה בעבירה נפרדת עומדת על רגליה שלה. ומעבר לכך: קיפוח חייו של אדם מן הראוי והנכון שימצא ביטוי מפורש, מזוהה ונפרד בצעדים העונשיים. גזירת עונשי מאסר חופפים על מספר מעשי רצח - אף אם מדובר בכאלה שבוצעו ברצף אחד - יש בה מכללא משום מיזעור של הזוועה שבגרם המוות הזדוני והמכוון של שורה של אנשים. קיומו של נוהג הקציבה של עונש מאסר עולם חובה מחדד, כמובן, את תחושת אי ההתאמה שבין מספר רציחות לבין עונש חופף אחד."

פציעה בנסיבות מחמירות:

נוסף על כך, הורשע הנאשם בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות. כפי שפורט לעיל, הצדדים חלוקים על העונש אשר יש להשית על הנאשם בגין עבירה זו ובמיוחד בשאלה האם יש להשיתו באופן מצטבר או חופף. לאור זאת, אכריע ראשית בסוגיית העונש הראוי אשר יש להטיל על הנאשם בגין עבירה זו – זאת ראשית תוך קביעת מתחם הענישה ולאחר מכן תוך מיקום העונש לנאשם בתוך מתחם זה, ולאחר מכן אפנה לבחון האם יש לצבור עונש זה או לחפוף אותו כולו או חלקו, לעונש שני מאסרי העולם חובה שיוטל על הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם:

מתחם עונש לעבירת הפציעה בנסיבות מחמירות שביצע הנאשם, יקבע להלן בהתאם לעיקרון המנחה בענישה – ההלימה, ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה [סעיפים 40ב, 40ג, 40ט, 40יג לחוק העונשין].

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות שביצע הנאשם:

התכלית העומדת בבסיס הענישה על ביצוע עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות היא ההגנה על כבוד האדם, שמירה על שלמות גופו של אדם, בטחונו, והגנה מפני פגיעה זו, זכותו של נפגע העבירה להיות משוחרר מפגיעה וכן הגנה על שלום הציבור ובטחונו.

לעניין זה, קבע בית המשפט העליון במספר פרשות כי:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח"

(ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, (10.11.2009) בפסקה 21; ע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל (15.9.2020)).

מידת הפגיעה בערכים המוגנים: נסיבות הפציעה, אשר נגרמה באמצעות הסכין בה אחז הנאשם ואשר באמצעותה דקר את נורית ז"ל למוות הן חמורות ואולם, למרות זאת, בסופו של דבר אינני סבורה כי מדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, זאת בהינתן שעוצמת הפגיעה, חרף השימוש בנשק קר – סכין, היא לא מהחמורות – חתך בגודל של כ – 3 ס"מ בחלק הקדמי של הראש של ז.מ. מעל מצחו.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה,

התכנון שקדם לביצוע העבירות [סעי' 40ט(א)(1) לחוק]:

אין חולק, כי הנסיבות, כפי שפורטו בהרחבה בכתב האישום, מלמדות על חומרתו של האירוע, כאשר הנאשם פצע את ז.מ., באמצעות הסכין בה השתמש לדקירתה של אמו חאית ודודתו נורית ז"ל למוות, והכל כאשר ז.מ. שוכב לצדה של נורית ז"ל ועד למעשים ולתוצאותיהם הקטלניות והקשות. כן נובעת חומרה מכך שז.מ. הוא בן משפחה קטין של הנאשם. אשר למעשה הפגיעה בקטין, אמנם לא ניתן לקבוע כי מדובר במקרה שקדם לו תכנון, שעה שהפגיעה בז.מ. אירעה אגב רציחתה של נורית ז"ל. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהפיזיות בה פעל הנאשם וכן מאדישותו לתוצאות מעשיו, בהינתן שדקר באכזריות את נורית ז"ל למוות בעוד ז.מ. וקטין נוסף שוכבים לצדה ועלולים בקלות להיפגע, כפי שאכן קרה. לכך יש להוסיף כי גם פוטנציאל הנזק שהיה עלול להיגרם לז.מ. הוא גדול, עת הנאשם הניף את הסכין ודקר שוב ושוב את נורית ז"ל, בזמן שז.מ. שוכב לצדה, ורק למזלם של כל המעורבים, הסתכם הנזק לז.מ. בחתך בגודל של כ-3 ס"מ מעל מצחו של האחרון.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצוע העבירה [סעי' 40ט(א)(3) ו- (4) לחוק] - כפי שפורט לעיל, הגם פוטנציאל הפגיעה הגבוה, בפועל חרף השימוש בנשק קר - סכין, הפגיעה בקטין ז.מ. אינה מהחמורות - חתך בגודל של כ- 3 ס"מ בחלק הקדמי של הראש של ז.מ. מעל מצחו.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה [סעי' 40ט(א)(5) לחוק] - במקרה דנן עולה מהכרעת הדין כי בין הנאשם ובין אחיותיו התקיים סכסוך במשך מספר שנים, הנסב, בין היתר, על אורחות חייהן של האחיות ואופן גידול ילדיהן, אשר לא נשאו חן בעיני הנאשם. זאת ועוד, כפי שפורט ונקבע בהכרעת הדין, בלבו של הנאשם גמלה ההחלטה להביא למותן של אחיותיו המנוחות והוא אף תכנן את האופן בו תוצא לפועל החלטתו זו. העבירה נשוא אישום זה, בוצעה אגב דקירותיה של אחותו של הנאשם נורית ז"ל, שעה שהנפגע - ז.מ. - ישן בסמוך לה.

נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירות [סעי' 40יב לחוק] - מקום ביצוע העבירה - העבירה בוצעה בעת שנפגע העבירה ישן לצד דודתו בביתם.

מדיניות הענישה הנוהגת - פגיעה בנסיבות מחמירות:

אקדים ואציין, כי באופן טבעי קשה לאתר ולמצוא מדיניות ענישה בפסיקה הנוהגת, שבה נדון אירוע הנסב על נסיבות שתואמות במדויק את נסיבות התיק דנן. ההכרעות בעבירה זאת משתרעות על פני ספקטרום רחב. משכך, הפסיקה המובאת להלן תהווה אך אמת מידה כללית לענישה הנוהגת.

תפ"ח 5551-06-16 מדינת ישראל נ' טחימר (14.06.2020) - (הוגש על ידי המאשימה) - הנאשם הורשע בעבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה לפי סעיף 368ב(ב) לחוק העונשין, פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. הנאשם הורשע ברציחתה של המנוחה ובפגיעת ילדיה הקטינים - האחד נדחף והופל ארצה בעודו מנסה לגונן

על אמו המנוחה, והשני, הותקף במכת אגרוף בפניו שגרם לשחרור אחת משיניו ממקומה וכן ניסיון דקירה אשר הסתיים בפגיעה קלה באצבע. בית המשפט המחוזי בחיפה השית על הנאשם עונש מאסר עולם בגין רציחתה של המנוחה, ובגין פגיעת ילדיה הקטינים (שני קטינים) נקבע מתחם ענישה בין 24 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, **ונגזרו 48 חודשי מאסר נוספים לריצוי בפועל**. בערעור לעליון (ע"פ 5285/20 טחימר נ' מדינת ישראל (20.08.23)), אשר דחה את ערעור הנאשם על הרשעתו בעבירות האמורות וכן על גזר דינו, קביעה זו נותרה בעינה. יצוין, כי לאחרונה הוגשה בקשה לקיים דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון - דנ"פ 6565/23 טחימר נ' מדינת ישראל - בקשה זו נדחתה (30.11.23).

תפ"ח 26175-10-16 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (15.11.18) - (הוגש על ידי המאשימה) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, עבירות בנשק לפי סעיף 144 (א) ו(ב) לחוק העונשין ושתי עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם השתתף במסיבת חתונה במהלכה שלף אקדח וירה לעבר המנוח 8 כדורים מטווח קצר אשר גרמו למותו. שני חוגגים שעמדו בסמוך למנוח, נפצעו אף הם מהירי, כאשר לאחד חדר קליע ללוע הבטן ולשני נגרם פצע ירי בעכוז. שניהם אושפזו בבית החולים. בית המשפט המחוזי בחיפה קבע מתחם ענישה לפגיעה מירי בנסיבות מחמירות שנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, וגזר על הנאשם עונש של **4 שנות מאסר בפועל בגין שתי עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, וזאת במצטבר לעונש של מאסר עולם**. במסגרת הערעור - בע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (3.11.2019) - נדחה ערעור המערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

תפ"ח 24510-09-15 מדינת ישראל נ' ראג'י גורבאן (2.12.18) - הנאשם הורשע בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, בעבירות בנשק לפי סעיף 144(א) ו- (ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשם הגיע לכיכר במרכז הכפר ג'אסר א-זרקא, **ירה לעברו של המנוח ופצע אותו וכן פצע עוברת אורח שעברה במקום**. כעבור מספר ימים נפטר המנוח כתוצאה מפציעתו. פציעתה של עוברת האורח לא הייתה חמורה. בית המשפט המחוזי בחיפה קבע מתחם עונש לפגיעה בנסיבות מחמירות של בין 18 ל- 36 חודשי מאסר, ובמקרה זה נגזרו על הנאשם **30 חודשי מאסר בפועל**. במסגרת הערעור לעליון - בע"פ 9201/18 ראג'י גורבאן נ' מדינת ישראל (08.06.2022) (להלן: "**עניין גורבאן**"), נדחה ערעור המערער על גזר הדין.

ריכוז הפסיקה המשווה מלמד כי שני פסקי הדין אשר הוגשו על ידי המאשימה בתמיכה למתחם העונש אשר לו טענה מלמד כי בשניהם - בכל הנוגע לעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות - מדובר בנסיבות החמורות מהנסיבות במקרה דנן. זאת הואיל ושני פסקי הדין עוסקים בפגיעה בשניים ולא באחד - כאשר עניין מחאג'נה עוסק בפגיעה מירי, בניגוד לפגיעה בענייננו שנעשתה באמצעות סכין ויתרה מכך, בשני המקרים על פניו הפגיעות חמורות מאלו שאירעו במקרה דנן. כפי שצוין לעיל, ההגנה לא הגישה כל פסיקה מטעמה לעניין העונש ואף לא טענה באשר למתחם העונש הראוי.

מכל המקובץ ולאחר ששקלתי את כל השיקולים שצריכים לעניין, מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם לעבירת הפגיעה בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם הנע בין 12 - 24 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש בתוך המתחם-

בגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה יש להתחשב ראשית בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. אשר לכך, מדובר בנאשם בן כ - 29, שבמסגרת הכרעת הדין הורשע, נוסף על העבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות גם בשתי עבירות רצח בכוונה תחילה, בגין יגזרו עליו שני מאסרי עולם. לנאשם עבר מכביד הכולל הרשעות לאורך השנים (החל משנת 2012 ועד לשנת 2018) הן בעבירות אלימות והן בעבירות של איומים. הנאשם לא נטל אחריות למעשיו וניהל את ההליך - גם בכל הנוגע לעבירת הפגיעה בנסיבות מחמירות - עד תום. אשר לכך, יצוין כי הנאשם הודה כי מעשיו גרמו לפגיעה זו ואולם, הכחיש קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירה. נוסף על כך, הנאשם לא עשה כל ניסיון לחזור למוטב, לתקן את תוצאות מעשיו או לפצות את הנפגעים.

אי חריגה ממתחם העונש ההולם: בנסיבות תיק זה, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרא [סעי' 40 לחוק], או לקולא [סעי' 40 לחוק].

לאור כל האמור ובנסיבות כפי שפורטו הנני סבורה כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם במחציתו של מתחם הענישה, בהינתן שהפגיעה היא לא מהחמורות. נוכח האמור, אציע לחברי להשית על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל בגין העבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות.

עונש מצטבר או חופף

לאחר שקבעתי מתחם העונש ואת מיקום העבירה בתוכו, אתייחס לשאלה האם לצבור או לחפוף עונש זה לעונש שני מאסרי העולם שהושת על הנאשם. אשר לשאלה זו, אקדים הכרעתי להנמקתי - מקובלת עליי עמדת המאשימה באשר למדיניות הראויה לפיה יש להטיל עונש נפרד ומצטבר לעבירת הפגיעה בנסיבות חמורות.

בבסיס קביעתי, ההלכה הפסוקה, אשר נקבעה זה מכבר ובהתאם לה, כאשר על הפרק עומדת פגיעה בשלמות גופם או חייהם של מספר קורבנות, יש בדרך כלל לראות בכל אחת מהעבירות כמעשה נפרד העומד בפני עצמו ויש לגזור בגין כל מעשה שכזה עונש נפרד. יפים לכך דברי כבוד השופט דורנר בעניין פופר כדלקמן:

"...כאשר מדובר במעשי אלימות קיים לכל אחד מן הנפגעים אינטרס עצמאי לשלמות גופו. הפגיעה בשלמות גופו של אחד אינה מהווה פגיעה בשלמות גופו של אחר. גם אם מבחינה "טכנית" מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם לקורבנות מספר, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים.

מסקנה זאת היא הכרחית גם מנקודת מבט מוסרית, המכירה בקדושת חייו של אדם כערך יסודי. ערך חיי האדם וסלידתנו העמוקה ממעשים הפוגעים בו חייבים למצוא ביטוי מפורש ונפרד גם במסגרת גזירת העונש, הן לעניין מספר העונשים שיש לגזור על הנאשם והן לעניין הצטברותם."

(ראו גם ע"פ 2948/03 ברזובסקי נ' מדינת ישראל (20.6.2005); ע"פ 437/13 אלחיאני נ' מדינת ישראל (24.8.2015); ע"פ 6386/12 עמנואלוב נ' מדינת ישראל (6.12.2015) (להלן: "עניין עמנואלוב").

ודוקו, בענייננו ההגנה אינה חולקת על כך שמעשי ההמתה ומעשה הפציעה מהווים מעשים נפרדים המחייבים הטלת עונשים נפרדים והמחלוקת נותרה כאמור רק בשאלת הצטברות העונשים.

אשר לכך, לאורך השנים התוו בתי המשפט את השיקולים המנחים בהכרעה מתי לגזור עונש מצטבר ומתי להעדיף חפיפת עונשים. בין היתר נקבע כי בית המשפט ישקול את סוג העבירות בהן הורשע הנאשם ואת חומרתן, את אופי המעשים, את חומרת הפגיעה בקורבן, את הזיקה בין המעשים השונים, יבחן שיקולי גמול והרתעה ועוד (ראו ע"פ 9059/03 אהרון יוסבשוילי נ' מדינת ישראל (21.03.2007) וכן דנ"פ 8086/01 אייזן נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (5) 625, 647 (2005); ע"פ 6867/06 עזאם נ' מדינת ישראל (12.10.2008); ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל (25.11.2008); עניין עמנואלוב הנ"ל, פסקה 46; ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל (30.7.2012)).

ביישום התוויות אלו, נקבע על ידי בתי המשפט, כי בעבירת הרצח אליה נוספו עבירות נלוות, חומרת העבירה מצדיקה, בדרך כלל, הטלת עונשי מאסר במצטבר (ראו ע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 562, 571 (להלן: **"עניין קוזירוב"**); ע"פ 2933/08 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (15.12.2012), בעמ' 568-571; ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל (11.11.2015)). כך בעניין קוזירוב נקבע כדלקמן:

"כך הוא בעבירות רצח וכך הוא בעבירות אחרות, עבירות הפוגעות בערכים חשובים של הפרט ושל הכלל, של היחיד ושל החברה. ראו עוד והשוו: ע"פ 597/88 אנג'ל נ' מדינת ישראל [12], בעמ' 253-256; ע"פ 1849/90 שחאדה נ' מדינת ישראל [13]; פרשות מנשרוב [9], חכמי [5] וגיוסי [10], לעיל.

בענייננו אמנם אין מדובר בכמה מעשי רצח, ואולם הלכות שנקבעו תלמדנה אותנו כי עבירות חמורות, עבירות שבוצעו בנסיבות קשות, עבירות שבוצעו בברוטליות, עבירות הפוגעות באינטרסים יקרים לחברה - אלה עשויות - באשר הן - להצדיק ענישה מצטברת על מי שהורשע בדינו. והכול כמובן בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה."

וכן שוב לאחרונה בעניין גורבאן קבע בית המשפט העליון כי:

"על דרך הכלל, בעבירת רצח אליה נוספו עבירות נלוות, חומרת העבירה מצדיקה הטלת עונשי מאסר במצטבר (ראו סעיף 21 לגזר הדין והאסמכתאות המובאות שם) ועל הטעמים לכך, ביניהם המוסר, ושיקולי ההרתעה והגמול. כפי שציין בית המשפט קמא, חפיפת עונשים במקרה כזה גם אינה מתיישבת עם עקרון ההלימה שהוא העיקרון המנחה בענישה, משהעונש ההולם מעשים שהביאו לנטילת חיים של קורבן אחד ולסיכון חיי קורבן נוסף ואף לפגיעה פיזית בו, אינו יכול להיות אותו עונש שהולם נטילת חייו של אדם אחד בלבד. טעמים אלו מקובלים עליי וגם אני סבור כי לנוכח חומרת העבירות בהן הורשע המערער ומשיקולי גמול והרתעה - אין להתערב בקביעת בית המשפט קמא כי העונשים יוטלו במצטבר. כל אדם הוא עולם במלואו."

מן הכלל אל הפרט - במקרה דנן, עבירת פציעתו של ז.מ. אירעה תוך כדי ביצוע שתי עבירות רצח - האחת של אמו של ז.מ. והשנייה של דודתו נורית. בין עבירות הרצח לבין עבירת פציעתו של ז.מ. קיימת זיקה הדוקה שכן הנאשם פגע בז.מ., תוך כדי שדקר והמית את נורית ז"ל. הנני סבורה כי יישום ההלכה הפסוקה במקרה דנן, בו כאמור ארעה העבירה תוך כדי ביצוע רצח, כאשר קיימת זיקה בין העבירות, מחייב ביטוי הולם בענישה. יתרה מכך, הנני סבורה כי הטלת עונש אחד כולל,

תחטיא את המטרה לבטא את החומרה שבנטילת חיי אדם ואת החומרה הרבה שיש גם בסיכון חיי אדם נוספים ובפגיעה בשלמות גופם וכי רק ענישה נפרדת לכל אחד ממעשי עבירה אלו תבטא את הפגיעה בערך של קדושת החיים ואת החומרה הרבה שיש במעשי הנאשם.

בשקלול כל המפורט, הגעתי לכלל מסקנה, כי עונש המאסר בפועל בשל עבירת הפגיעה בנסיבות מחמירות ירוצה מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר לשני עונשי מאסרי העולם המצטברים בגין עבירות הרצח.

אשר לפיצוי לנפגעי העבירה-

הפסיקה חזרה ושנתה כי הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין, הגם שהוא מצוי בסביבה פלילית- עונשית הוא בעל רכיב אזרחי דומיננטי. זאת משנקבע כי אין הוא בא להטיל עונש נוסף על הנאשם, אלא שתכליתו שיפוי נפגע העבירה בגין נזקיו והכל תוך שניתן לו סעד מייד, מבלי שייאלץ להמתין לסיום ההליכים האזרחיים בעניינו ולעיתים - אם יסתפק בפיצוי - יחסכו ממנו ההליכים האזרחיים כמו גם המפגש המחודש עם העבריין שפגע בו. עוד משרת הפיצוי ערכים של הכרה חברתית בסבלו של הנפגע, העלאת מעמדו של קורבן העבירה כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעבריין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו (ראו: רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2007); ע"פ 6452/09 קאסם עלי נ' מדינת ישראל (22.07.2010), בסעיף 9 לפסק הדין; ע"פ 8745/08 פלוני נגד מדינת ישראל (30.11.2011), בסעיף 30 לפסק הדין). עוד נקבע כי שיעור הפיצוי יקבע בדרך של אומדנא דדיינא, מבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית ה"רגילה" (ע"פ 2196/10 אגבריה נגד מדינת ישראל (8.3.2012), בסעיף כב' לפסק הדין).

נוסף על כך נקבע במסגרת הפסיקה כי שיעור הפיצוי שייפסק לטובת נפגע עבירה אינו קשור ליכולתו הכלכלית של הנאשם "ואינו כרוך ביכולת החייב - אלא בעיצומו של המעשה". (ע"פ 5761/05 וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל (24.07.2006), בסעיפים ט"ו-י' לפסק הדין; ע"פ 3873/08 שמעון אטיאס נ' מדינת ישראל (06.09.2010) בסעיף 140 לפסק הדין; ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2012), בסעיף 35 לפסק הדין; ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (07.09.2010) בסעיף 81 לפסק הדין).

בעניינו, לית מן דפליג כי לנפגעי העבירה נגרמו נזקים נפשיים קשים כפועל יוצא מהעבירה, זאת ראשית בהינתן שהעבירות הובילו לקיפוח חייהן של אמהותיהן של הנפגעים, על כל המשתמע מכך שאין כל צורך להכביר בו במילים. לכך יש להוסיף את האכזריות בה בוצעו הרציחות - דקירות הסכין הרבות, תוך שהנאשם מתעלם מזעקותיהן של המנוחות ושל יתר בני המשפחה ובעת שהקטינים נפגעי העבירה שוכבים במיטה ליד נורית ז"ל בעת שהנאשם דוקר אותה למוות. זאת ועוד, פסיקת פיצוי גבוה לנפגעי העבירה עולה בקנה אחד עם פסיקתם העקבית של בתי המשפט אשר חזרו ופסקו בעבירת רצח את הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק (ראו לדוגמא: ע"פ 4087/14 דימטרי סקורדוק נ' מדינת ישראל (05.01.2017); ע"פ 7090/15 חוסיין ח'ליפה נ' מדינת ישראל (25.08.2016); ע"פ 8512/14 אנה קומשין נ' מדינת ישראל (18.07.2016); ע"פ 1769/14 חמד סועאד נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 6304/12 אלכסנדר ספרונוב נ' מדינת ישראל (26.01.2015)).

כפי שהובהר ואף אינו שנוי במחלוקת, מצבו הכלכלי של הנאשם אין בו בכדי להשפיע על גובה הפיצוי שיפסק. כאמור ההגנה אינה חולקת על כך אלא שלטענתה יש לפסוק פיצוי שהנאשם יוכל תיאורטית לעמוד בו וזאת, על מנת שהקטינים יקבלו בפועל את הפיצוי שיפסק לטובתם. אשר לטיעון זה, אציין כי טיעון דומה שימש כחלק מקביעתה של כב' הנשיאה (בדימוס) חיות בדנ"פ 5625/16 אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה (13.09.2017). באותו עניין, כחלק מההנמקה ולפיה יוגבל סכום הפיצוי הכולל לכלל הנפגעים מעבירה אחת לתקרה הקבועה בסעיף 77 לחוק, צוין על ידי כב' הנשיאה (כתוארה אז) חיות כי, הניסיון שנצבר מעבר לים, מלמד כי חיוב הנאשם בתשלום פיצויים בסכומים גבוהים במיוחד הולכה לתוצאה שלפיה לא שולם דבר והיא הולידה תסכול ואי אמון מצד נפגעי העבירה ולפגיעה בסיכויי השיקום של העברין אשר מצדו איבד כל מוטיבציה לתשלום בהיתן הסכום שנפסק (שם. בסעיף 32) אלא, שאל מול טיעון זה, הובהרה התכלית העומדת בבסיס מתן פיצוי בהתאם להוראת סעיף 77 לחוק וכן היתרונות הגלומים בפיצוי זה ובכלל כך - לתת ביטוי במסגרת ההליך הפלילי לנזקו ולסבלו של הניזוק מן העבירה, להעניק לקורבן העבירה פיצוי מהיר ויעיל אשר יכול שיהיה בו כדי לחסוך מן הנפגע את הצורך לנהל הליך אזרחי אם יסתפק בסכום הפיצוי שקיבל בהליך הפלילי, כפיצוי המבטא הכרה חברתית בסבלו ובמעמדו כנפגע העבירה וכן, מתן צדק מהיר וזול לנפגע העבירה במסגרת הליך המנוהל על ידי המדינה תוך שימוש במשאביה לפסיקת הפיצוי וגבייתו (ראו סעיפים 14-17 לפסק הדין). בשים לב לכל אלו, בשורת ההכרעה בעניין אסרף נקבע כי הסכום כפי שנקבע בסעיף 77 ופסיקת הפיצוי בגין כל עבירה בשיעור שלא יעלה בסך הכל על הסך הקבוע בסעיף 77, יש בהם כדי לאזן נכונה ובאופן מדוד את מכלול השיקולים הצריכים לעניין הן מנקודת הראות של הניזוקים והן מנקודת ראותו של הנאשם. (שם. בסעיף 34). בנסיבות אלו, אינני סבורה כי יש מקום לקבל טיעוניה של ההגנה ולהפחית (הלכה למעשה פעם נוספת) מסכום הפיצוי הקבוע בסעיף 77, שבמסגרתו הובאו כבר לידי ביטוי טיעונים אלו. (ראו בדומה פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 2418/17 חאלד קוטינה נ' מדינת ישראל (25.10.2018), בסעיף 29, אשר דחה טענות דומות שנטענו על ידי ההגנה).

בנסיבות אלו, נוכח הפגיעה המשמעותית בקטינים ובהלימה לפסיקה כפי שפורטה, הנני מוצאת כי יש להשית על הנאשם את מלוא הפיצוי הקבוע בחוק בסך 258,000 ש"ח, בגין כל אחת מעבירות הרצח בהן הורשע, לניזוקים מכל אחת מהעבירות - קרי לכל אחד מבניהן של המנוחות - ז.מ. בנה של חאית ז"ל וא.ח. בנה הקטין של נורית ז"ל (ראו בדומה פסיקת בית המשפט העליון בעניין קוטינה הנזכר לעיל).

בכל הנוגע לפסיקת הפיצוי במלואו לילדיהן הקטינים של המנוחות, מקובלת עליי עמדת המאשימה, ולפיה חרף המלצת תסקיר נפגעי העבירה, לפסוק פיצוי כספי לאמן ואחיהן של המנוחות, הרי שיש להעמיד את מלוא הפיצוי לזכות ילדיהן הקטינים של המנוחות. זאת הואיל וממילא בכך יהא כדי להביא מזר לדאגה העיקרית אשר הובעה על ידי אמן ואחיהן של המנוחות, שהיא הדאגה לקטינים ולעתידם. לאור זאת, כפי שקבעתי הנני מוצאת לקבוע כי מלוא סכום הפיצוי יפסק לקטינים ולא לאם ולאח.

לאור כל האמור, אציע לחבריי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שני מאסרי עולם חובה שירוצו במצטבר וכן 18 חודשי מאסר בפועל, מתוכם 9 חודשים במצטבר והיתר בחופף.
 2. פיצוי בסך של 258,000 ₪ לכל אחד מבניהן הקטינים של המנוחות.
- סכומי הפיצוי כפי שנקבעו יופקדו בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.3.24 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצויים האמורים במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום

הפיצויים יעמוד לפירעון מידי וישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו, ועד למועד תשלומו המלא בפועל.

לימור ביבי, שופטת

השופט גלעד נויטל, נשיא, אב"ד:

אני מסכים.

**השופט גלעד נויטל,
נשיא, אב"ד**

השופטת טלי חיימוביץ:

אני מסכימה.

טלי חיימוביץ, שופטת

סוף דבר:

אנו מטילים אפוא, פה אחד, על הנאשם, פאדי מאלוק, את העונשים כמפורט בחוות דעתה של השופטת ביבי.

התביעה תעביר תוך 7 ימים מהיום למזכירות בית המשפט את פרטי בניהן של המנוחות, כדי שניתן יהיה להעביר אליהם את סכום הפיצוי.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' טבת תשפ"ד, 14 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

**גלעד נויטל, שופט,
אב"ד נשיא**